

Bellcaire, 21 de març

Estimada tramuntana,

L'altre dia que va fer tant de vent, d'una revolada, te'n vas endur el meu gat. Es diu Fum i no pesa gens perquè me'l vaig trobar no fa gaire, abandonat, mig mort de gana i de fred.

Jo a aquest gat me l'estimo molt perquè el vaig salvar i em necessita. De fet ens necessitem i érem feliços perquè ens teníem l'un a l'altre.

A mi el que em passa és que tot em fa por i amb el gat em sentia més valent, més llest i més alt.

Estic convençut que no ho vas fer amb mala fe, potser només per jugar, perquè no sabies que jo sense aquest gat tinc una pena i un nus a dintre i em trobo malament i tot.

Estic segur que me'l tornaràs d'una bufada.

Gràcies per endavant,

Andreu

PD: A mi no se m'hauria acudit mai d'escriure't, però la meva àvia em va dir que els favors s'han de demanar sempre, ni que sigui una vegada, perquè sovint et penses que et diran que no i et diuen que sí. També em va dir que no deixés mai de pensar en el meu gat, perquè d'aquesta manera el fil que ens té lligats no es trencaria i, fos on fos, el meu gat sabria que no l'he oblidat. Però el meu fil no es pot trencar perquè no és pas un fil, és una corda gruixuda de fer nusos mariners.

Adéu,

Andreu

